

ושעמא דבית היל שמוטיך ווהולך, משומם דמעליין בקדש ואין מוריידין [וילפין להאי כללא מקרה במסכת מנחות צט א].

אמר רבה בר בר חנה אמר רבי יוחנן: שני זקנים היו באיזין, אחד עשה הדליק בדברי בית שמאי, ואחד עשה דברי בית היל.

זה שעשה בדברי בית שמאי נותן טעם לדבריו שהוא בוגר פרוי החג.

זה שעשה בדברי בית היל נותן טעם לדבריו שהוא בוגר יוציאין, והיום שעומד בו נחشب עם הימים שעברו.

תנו רבנן: נר חנוכה — מצוה לחתוכה על פתח ביתו מבחוץ. שיטת רשי' שמניחה בפתח הבית הפתוח לחצרא, ושיטת תוס' [בד"ה מצוה] שמניחה בפתח החצרא.

17. ציריך ביאור מדוע הגمراה הביאה את המעשה של שני זקנים שהיו באיזין, ואיזה תוספת מתחדשת מזה. הרי"ף הביא את המעשה של ב' זקנים, ובביאור הגרא"א כתוב שמכוח מהרי"ף שסביר שהלכה שכל אחד מבני הבית מדליק, וכפסק הרמ"א, ולא כפסק השולחן ערוך.

וכונת הגרא"א לכארה, שהרי התוס' הוכיח את שיטתם שrok בעל הבית מדליק, כי אם ידליקו כמה מבני הבית נמצאו שאין היכר כלל

אמיר עילא, בטעם מחולקתם של בית שמאי ובית היל: פלגי בה תרי אמראי במערבא, ומאן ניהו? רבי יוסף בר אבון, רבי יוסף בר זיבידא.

חדר מינינו אמר: טעמא דבית שמאי שמדליק ח' נרות ביום הראשון, וזהו בוגר ימים הנכנפיין, העתידיין לבוא.

ושעמא דבית היל שמדליק ביום הראשון נר אחד, בוגר ימים היוצאיין, והיום שעומד בו נחشب עם הימים שעברו.

וחדר מינינו אמר: טעמא דבית שמאי בוגר פרוי החג, שביום הראשון של חג הסוכות היו קרובים י"ג פרים, וכל יום מימי חול המועד פוחתים מספר הפרים עד שביום השביעי היו קרובים שבעה פרים. כמו כן בחදקת נר חנוכה מעט ווהולך וביום האחרון ידליק נר אחד.

להדר ולכן הידור זה גם לבודו טוען ברכה, ועוד שיש חלק בין שאר הידורים במצוות לבין הידור של נר חנוכה, שבכל המצוות ההידור הוא בגוף המצווה ממש כמו באחרוג עצמו או בספר תורה עצמו, אבל בנר חנוכה ההידור אינו בגוף המצווה אלא נוסף עליה, וכך הידור טוען ברכה לעצמו.

ומביא האבי עזורי שמדברי הגראי"ז בהסביר שיטת הרמב"ם עליה שחולק בסברא זו וסובב שגם הידור של נר חנוכה נחשב כהידור בגופה של המצווה, ואין הידור נפרד ממנה. וمعنى לנוין ראה עוד בהערה מס' 36.

18. מי שיש לו ביום שלישי של חנוכה ב' נרות ובלבבד להדליק, נחלקו בז' האחרונים: הבית הלוי אומר שידליק ורק נר אחד כי אין מקום להידור כשאינו מדליק נרות בוגר אותו היום